

Alon diel deviaty

Pohľad z temnoty

V tieni stromov v malom hájiku neďaleko prašnej cesty oddychovali dva kone. Okolo stromu ležali poukladané sedlá a brašne. Netopieria žena Vesa snorila vo vzduchu a snažila sa chytiť nejaké myši, či potkany. To bola jej obľúbená pochúťka.

Čosi sa šuchlo v listí. Vesa pohotovo zareagovala a chytila hlodavca do rúk. Ulovila malú šedú myšku.

„Mám ťa,“ chytila ju za chvost a vložila do úst. Zahryzla sa. Myš zapískala ako sa jej rozlámali všetky kosti v tele.

Poriadne ju rozzula až jej z úst vytekla akási žltá gebuzina. „Mňam,“ poznamenala spokojne. „Konečne normálne jedlo.“

Vesa sa vrátila hlbšie medzi stromy.

Tam na zemi ležalo malé dievča menom Gitka. Jediná prežila útok na karavánu utečencov. Stratila vedomie a bledá ako smrť sa sotva držala pri živote.

Kľáčali pri nej Alon a Sarita. Nad nimi stál muž v brnení.

„Musíme niečo urobiť,“ naliehal Alon a priložil dľaň na čelo malého dievčaťa. „Celá horí.“

Sarita jej položila na hlavu vlhkú handru. „Mala byť už dávno mŕtva,“ poznamenala.

„Ako to myslíš?“ pozrel na ňu Alon.

„Pamätáš si na jaskyňu, kde sme prvýkrát našli zlatú klietku?“

„Áno,“ prikývol Alon. „V Hmlistých Horách.“

„Bol tam potkaní muž. Zabil si ho. A potom na nás z temnoty prehovoril démon.“

„Viem.“ Vracali sa mu spomienky. Bolo to na začiatku jeho cestovania. Vtedy Saritu spoznal a pomohol jej nájsť zlatú klietku.

„Tak ten dokáže ľudí prekliat. Už som ti o tom hovorila,“ vysvetľovala Sarita. „Prekliati stratia svoju dušu a stanú sa z nich zvery. Presne ako tí, ktorí nás prepadli v lese. Keď ťa takýto prekliaty netvor poškriabe, lepšie povedané keď sa dostane do kontaktu s tvojou krvou, tak na teba kliatbu preniesie a buď umrieš, alebo sa sám staneš netvorom.“ Sarita malej Gitke vyhrnula nohavice a odhalila tak hnissavé škrabance od pazúrov. „A ju poškriabali poriadne. Nedávam jej šancu.“

Muž v brnení, ktorý stál nad nimi, sa pridal: „Tak je. Videl som to na vlastné oči. Ľudia umierajú ešte v ten istý deň. Mali by sme ju zabiť tak ako tých ľudí v lese. Nemá význam, aby sa trápila.“

„Nie!“ vykrikol Alon. „Musíme ju dostať do Skálie. Mňa tiež jeden netvor poškriabal. Aha, tu na krku.“ Skutočne tam mal ostré rany od pazúrov. Zdalo sa, že sa celkom rýchlo hoja. „Nič mi

nie je.“

„To je zvláštne,“ riekol Herald Steman. „Priznávam. Ale ty nie si obyčajný človek. Zabil si pekelného baróna.“

„Gitka prežije,“ trval na svojom Alon. „A keď sa stane niečo... niečo zlé, tak ja osobne s tým skončujem. Dobré?“

„Ako povieš,“ odvetil barón a potľapkal ho po pleci rukou odetou v oceľovej rukavici. „Ako povieš.“

Vesa doteraz sledovala dianie spoza stromu, no napokon sa pridala do debaty: „Podľa mňa by ste jej mali dať myš. Mne to pomáha.“

Alon sa na ňu pozrel. „Už si osedlala kone?“

„Kone?“ čudovala sa. „Ahá, no... idem na to.“ Chytala myši namiesto toho, aby pripravila kone na odchod. Otočila sa a išla naspäť na miesto, kde boli tátoši priviazaní. Mrmlala si pritom popod nos: „No tak som zabudla a čo. Sedlať kone. Toto náhodou viem.“

Herald Steman prehovoril: „Skália nie je ďaleko.“

Sarita si povzdychla. „Máme už len dva kone.“

„Budeme sa striedať,“ navrhol barón.

Alon vyslovil svoj nápad: „Ja si zoberiem Gitku na sedlo.“

Zamračená obloha robila deň pochmúrnym. Ani jeden slnečný lúč neprenikal cez husté temné oblaky.

Alon sedel na chrbte koňa. V jednej ruke držal oťaž a druhou podopieral malú Gitku, aby nespadla zo sedla. Neustále sa na ňu dával pozor. Bola síce bledá ako stena, no stále žila. Sem tam jej utrel spotené čelo a navlhčil pery mokrou handrou. Vedľa nich išla na koni netopiera žena Vesa.

Barón a Sarita kráčali povedľa.

„Tam hore,“ ozval sa barón Herald Steman. Ukazoval na vrch kopca. „Odtiaľ uvidíme Skáliu. Ach, začínam cítiť vôňu domova.“

„Pokračujme,“ naliehal Alon. „Máme málo času.“

Výstup do kopca bol pre unavené kone vyčerpávajúci, no na vrchu ich čakalo prekvapenie.

V diaľke uprostred nekonečných pahorkatín sa rozprestieralo obrovské šedé mesto Skália. Vysoké hradby chránili obyvateľov a nad mestom samotným sa týčila skalnatá plošina, na ktorej stál hrad s vysokými vežami. Takmer sa zdalo, že z vysokých veží by sa dalo dosiahnuť až k nebesiam. Všade po okolí boli roztrúsené malé farmy, ku ktorým viedli prašné chodníčky.

Pred masívnou bránou hliadkovalo niekoľko vojakov s mečmi a hŕstka lukostrelcov. Žiadni ľudia neprichádzali do mesta.

Teda až na dvojicu na koňoch a dvoch chodcov. Vojaci najskôr spozorneli, no keď si všimli, že skupinu vedie barón Herald Steman, tak sa len pozdravili a rozostúpili sa. Do oka im padla okrídlená netopieria žena s rohmi na čele, ale bola predsa s barónom a tak ani necekli.

Barón sa vojakom prihovoral a dožadoval sa koní. Tie mu boli ihneď poskytnuté. Všetci do posledného strážnika vedeli, že Herald Steman viedol výpravu proti démonom a jeho slovo znamenalo veľa.

Čakal ich výstup na hradný kopec a preto kone prišli vhod. Barón to síce najavo nedával, ale na nohách sa držal len silou vôle o to viac keď ho ťažilo brnenie.

Samotné mesto Skália pôsobilo pomerne rušným dojmom a na prvý pohľad sa nezdalo, že tam vonku za hradbami sa krajinou šíri peklo a smrť. Prekvapivo nebolo v meste ani veľa utečencov.

Ulicami sa niesol ruch rozhovorov, vôňa jedla a odniekiaľ prichádzali pravidelné údery kladiva a nákovy.

Kopytá štyroch koní klopotali pekne do rytmu.

„Kde sú všetci?“ spýtal sa Alon zo sedla. Jednou rukou podopieral bezvedomú Gitku. Rozhliadal sa po širokej ulici. Čakal by nával ľudí z okolitých dedín a menších miest.

„Ak sa pýtaš na utečencov,“ odpovedal mu barón Herald Steman idúci na koni vedľa neho, „tak sú podľa mňa mŕtvi.“ Potom ukázal na hradný kopec, ktorý vytŕčal ponad strechy. „Tam sa dozvieme viac.“

Alon si všimol, že priťahujú pohľady domácich. Najviac zazerali na Vesu a jej netopierie krídla. Zdalo sa, že by ju najradšej upálili za živa. Niektorí mešťania začali pokrikovať urážlivé slová.

„Démon!“

„Upáľte to! Čo to má znamenať!“

Jeden muž stojaci pred cechom stolárov chytil kus dreva a šmaril ho priamo do Vesy, až takmer spadla zo sedla.

„Hej!“ zakričala Vesa. „Čo to robíš?“

Barón zreval na celú ulicu: „Dost’! Sú so mnou! To som ja, barón Herald Steman!“

Ľudia sa začali zhlukovať okolo nich. Muži, ženy a dokonca aj deti. Niektorých ovládla zvedavosť a chceli vedieť čo spôsobuje ten rozruch a iní si zase chceli na niekom vybiť zlosť v týchto ťažkých časoch.

„A čo!“ zakričala nejaká meštianka z davu. „Je to démon!“

„Zapredali ste nás!“ kričal niekto ďalší. „Barón priniesol do mesta démona!“

Situácia sa začínala vymykať kontrole.

„Hanba!“

„Zdochni špina!“

„Moju ženu roztrhali démoni!“

Barón sa v sedle naklonil bližšie k Alanovi. „Musíme pridať. Ignorujte ich.“

Všetci popohnali kone vpred. Nechali za sebou rozzúrený dav.

Štvorica na koňoch zamierila priamo k hradu na kopci. Prechádzali strmými a kľukatými ulicami, ktoré viedli k hlavnej bráne. Čím postupovali vyššie, tým bolo viac zrejmé, že sú v bohatej časti mesta. Nachádzali sa tu úrady, obchodnícke cechy a sídla šľachticov, či dôležitých mešťanov. Každý kto niečo znamenal býval práve na hradnom kopci.

Všetci tu poznali baróna a nikto nemal záujem robiť rozruch. Rozdiel medzi bohatými a chudobnými bol v meste Skália celkom zrejmý. Dokonca tu hliadkovala aj mestská stráž na každom druhom rohu.

Hradný palác stál na skalnej plošine vysoko nad mestom. Jeho majestátne a vysoké veže sa tiahli k zamračenej šedej oblohe. Mohutné hradby vzbudzovali úžas a rešpekt.

Len čo sa priblížili k bráne trubadúr hlasno zatrúbil. Niekoľko poslíčkov sa zbehlo na nádvorí, aby privítali baróna a jeho skupinu.

„Vitajte,“ povedal barón Herald Steman a zoskočil zo sedla. Oťaž podal chlapcovi vedľa. Ten sa uklonil a odviedol koňa do stajne.

Ostatní učinili rovnako. Sluhovia im zobrali vyčerpané kone, aby im dali vodu a seno.

Sarita si sňala kapucňu z hlavy a odhalila svoje zlaté vlasy. Pozerala sa na hrad a jeho vysokánske veže, akoby boli z rozprávky. Taká úľava konečne stáť na vlastných nohách v bezpečí skutočného hradu.

Vesa zavetrila vo vzduchu. „To čo,“ zahundrala. „Necítim myši. Je tu čisto. Akože čo tu mám žrať?“

Alon niesol v náručí malú Gitku. Bola celá prepotená a na dotyk horúca ako uhlík z pahreby. Nevyzerala vôbec dobre. „Musíme ju niekam odniesť. Rýchlo,“ naliehal.

„Samozrejme,“ prikývol barón. „Do hradu. Hneď.“

Vo vstupných dverách sa zjavil muž v zelenom čarodejníckom rúchu. Jeho hnedé vlasy pretínali prvé šediny. Múdre vrásky v tvári prezrádzali, že má ak iste po päťdesiatke. Vyzeral však

veľmi milo a prívetivo.

„Herald? Si to ty?“ spýtal sa, keď uvidel muža v brnení. „Koho to nesiete?“

Barón neotáľal: „To je Gitka. Napadli ju netvori. Tí čo vyzerajú ako z polovice ľudia a z polovice ako zvieratá.“

„Čože?!“ vykrikol muž v zelenom rúchu. „Dajte mi ju. Hneď!“ V hlase mal celkom zjavnú paniku. „Všetci sa zavriete do izieb. Sluha! Sluha!“ kričal ako zbláznený.

Akýsi nešikovný mladík k nemu pribehol.

„Odveď všetkých do izieb a zamkni ich. Nikto sa nesmie dostať von.“

„Čo?“ vyhrkol Alon.

Barón ostal rovnako zaskočený. „Prečo? Čo sa to deje?“

„To dievča,“ vysvetľoval muž v rúchu. „Má v sebe neuveriteľné mocný jed. Ak sa začne šíriť tak sme stratení. Všetci umrieme. Musím zistiť v akom je stave a potom, keď bude všetko v poriadku, vás vypustíme von. A teraz mi ju daj, Alon. Hneď.“ Natiahol pred seba ruky.

„Odkiaľ vieš moje meno?“ spýtal sa ako mu podával bezvládnú Gitku.

„Všetko sa dozvieš,“ odpovedal mu záhadný muž. Otočil sa a vstúpil do hradu. Priam utekal.

Alon sa obzrel na baróna.

Jeho zamračený pohľad nepotreboval ďalšie slová. „Je to hradný čarodej a učiteľ čiernej mágie,“ vysvetlil Herald Steman. „Urobíme ako povedal.“ Pohľadom vypátral hradného poslíčka. „Hej, ty! Zaveď našich hostí do izieb. Daj im vodu a jedlo. Nezabudni nás zamknúť.“

„A...ehm, áno,“ odvetil roztraseným hlasom mladík. Pozeral sa na návštevníkov ako na duchov. Držal si odstup.

Alon sedel na posteli vo svojej hradnej izbe. Oči mu klipkali. Bol ospalý, unavený a bolelo ho celé telo. Neprítomne civel do steny a premýšľal. Na malom stolíku bol tanier s chlebom, syrom a hroznom, no vôbec necítil hlad. Zožierala ho nervozita. Cítil slabosť v žalúdku. Keby zjedol čo i len jednu bobuľu, tak by sa snád' povracal.

Všetko prebehlo tak rýchlo.

Len čo dorazili do hradu, sluhovia im zobrali kone a odviekli do stajne. Potom ich urýchlene ubytovali a zamkli na pokyn baróna do hosťovských izieb. Sarita a Vesa mali svoje komnaty na tej istej chodbe, len na opačnom konci. Malú Gitku niekam odniesol záhadný mág s tým, že sa na ňu pozrie. Vraj je nebezpečná a nikto nechcel, aby sa hradom šírila nákaza. Alon mal zo všetkého zlý pocit. Chcel ostať pri malom dievčati, ale nebolo mu to dovolené.

Ktosi konečne zaklopal na dvere. V zámku zaštrngal kľúč. Ozvalo sa cvaknutie a dvere sa otvorili.

Stál v nich barón ešte stále odetý do svojho oceľového brnenia. „Je čas. Dvorný mág nám povolil vstup.“ Vyzeral naozaj zle. Pod očami mal kruhy a tvár mal bledú ako stena. Z držania tela sa dalo vyčítať ako veľmi je vyčerpaný.

„Tak poďme,“ naliehal Alon. „Žije ešte?“

„Áno,“ prikývol. „Pod'. Zavediem ťa tam.“

Alon zabuchol dvere a vybral sa s barónom hradnou chodbou.

„A čo Sarita? Alebo Vesa? Nepridajú sa?“

„Pošlem po ne,“ odpovedal mu barón. S každým krokom jeho brnenie cinkalo. „Najskôr vyriešime Gitku a potom sa stretneme na porade s ostatnými. Všetko som zariadil. Nič sa neboj.“

Zišli schodiskom na prízemie. Hrad na prekvapenie zívaj prázdnotou. Len tu a tam sa mihol na chodbe nejaký vojak, či úradník s papiermi. Prešli cez hlavnú sálu a vstúpili do širokej a dlhej chodby osvetlenej sviecami. Ako kráčali, ozvena ich krokov sa odrážala od stien.

Barón otvoril dvere do pracovne hradného mága.

V pochmúrnej hradnej miestnosti na prízemí sa nachádzal len jeden stôl. Ležala na ňom malá Gitka v bezvedomí. Na polici stáli rôzne fľaše a skúmavky s akousi gebuzinou, zvieracie rohy, pazúre a iné nechutnosti. Neznáme symboly vyryté do stien po celom obvode priamo sálali tajomnou energiou.

Muž v zelenom čarodejníckom rúchu sa nervózne prechádzal popred stôl. Zamyslene sa mračil a zdalo sa, že zvädza vnútorný boj sám so sebou. Strácal sa vo vlastných myšlienkach.

Dnu vošiel barón Herald Steman spolu s Alonom.

„Tak ste tu,“ prihovoril sa im muž.

Barón sa oprel o stenu a mal čo robiť, aby nespadol na podlahu. Ťažilo ho brnenie. Únava po dlhej ceste si vyberala svoju daň.

Alon hneď priskočil k stolu. „Ako je na tom?“ spýtal sa.

„Ach,“ povzdychol si hradný čarodejník. „Nemám dobré správy. Teda ako sa to vezme.“

„Čo?“

„Drahý Alon,“ oslovil ho čarodej. „Dovoľ, aby som sa ti najskôr predstavil. Volám sa Jarmyl Strych a som učiteľ čiernej mágie a zároveň hradný mág.“

Alonovi bolo to meno povedomé. Kde ho len počul? „Ty ma očividne poznáš,“ povedal napokon. „Ale ja teba nie.“

„Povedala mi o tebe Tera.“

„Čarodejnica lesa?“ Prekvapil sa. Práve ona vnikala do jeho snov, keď bol chytený v temnici pod hradom bohyně temnoty.

„Áno,“ prikývol Jarmyl. „Ale o tom sa porozprávame potom.“

„Dobre,“ odsekol Alon. „Čo Gitka?“ Opatrne jej položil ruku na horúce čelo.

„Je zázrak, že ešte žije. Našťastie nákazu nešíri. Jej telo má akúsi imunitu.“

„Takže to prežije?“ vyzvedal Alon.

„Je na tom veľmi zle,“ spustil Jarmyl Strych. „Avšak zistil som, že táto imunita sa z nej dá vytiahnuť. Dokážem z toho vytvoriť magickú esenciu. Možno z nej dokážem vytvoriť protijed, ktorý dokáže zachrániť mnoho ľudí.“

„Tak do toho,“ vyzval ho Alon. „Ale najskôr ju musíš vyliečiť.“

„Obávam sa, že to nebude možné,“ odvetil Jarmyl.

„Ako to?“

„Aby sme vytiahli esenciu,“ povedal mág váhavo, „ju budeme musieť zabiť.“

„Čo?!“ vyhrkol Alon. „Nikdy!“

„Len pokoj,“ hovoril Jarmyl. „Ja ju zachrániť neviem, lebo nemám protijed. Ako som ti povedal. Je zázrak, že sa z nej nestal nejaký netvor. Ak neurobíme nič, tak jej smrť vyjde navivoč.“

„Ale... ale,“ koktal Alon. „Musí byť iné riešenie.“

„Nebude nič cítiť,“ vysvetlil Jarmyl. „A jej obeta dokáže zachrániť nespočetne veľa ľudí.“

„Neverím ti,“ trval na svojom Alon.

Do rozhovoru vstúpil barón. „Alon, je to dobrý muž. Hovorí pravdu. Poznám ho dlhé roky.“

„Ja...“

„Je to nepríjemné,“ povedal Jarmyl. „Ale musíme to urobiť. Inú šancu nemusíme dostať. Nikdy som nevidel v človeku tak silnú esenciu aká je v tomto dievčati. Nikdy. To môže byť naša tajná zbraň proti prekliatiu démonov. Len si predstav, koľko vojakov zachrátime.“

Alon hľadel na bezvládne dievča na stole. Ledva dýchala. „Ale urobím to ja.“

„Samozrejme,“ súhlasil hradný mág Jarmyl.

„Ako to mám urobiť?“

„To je jedno. Hlavne ju nesmie zabiť jed. Musí umrieť predtým, ako ju zabije kľatba, lebo s ňou umrie aj jej duša a ostane prekliata.“

Alon mu venoval nevraživý pohľad. „Dúfam, že to bude fungovať.“

„Bude,“ povedal mág. „Si pripravený?“

„Áno,“ prikývol.

Mág Jarmy Strych zobral jednu z mnohých fľašiek na polici a vybral zátku. Magická sila začala rezonovať v miestnosti, až všetkým behal mráz po chrbte. „Môžeš.“

Čudesné symboly na stenách sa rozžiarili.

Alon sa naklonil k dievčaťu a naposledy ju pohladkal po líci. Ruky sa mu triasli. Jeho srdce praskalo od žiaľu. Pozeral sa na nevinné mladé dievča, ktoré muselo umrieť. Chytil ju za úzky krk a stlačil ho. Cítil na dlani jej slabučký tep. Podvedome sa snažila nadýchnuť, ale mocný stisk tomu zabránil. Jej hrud' sa naposledy zdvihla.

Bolo po všetkom. Alon sa odtiahol a nemohol uveriť tomu, čo práve vykonal. Zabil nevinné dieťa.

„Je to ťažké,“ prihovoral sa mu Jarmyl. „Ja viem. Ale toto je najlepšia riešenie. Ak by sme ju nechali umrieť na jed, jej duša by ostala navždy prekliata. Ver mi.“ V ruke stále držal záhadnú fľašu. „A teraz ma nechajte osamote. Musím zachytiť jej duševnú esenciu a zobrať jej krv.“

Alon sa otočil a bez slova vyšiel z miestnosti. Barón sa pohotovo vybral za ním.

Opieral sa o stenu v prázdnej hradnej chodbe. Celý sa triasol. Nemohol sa poriadne nadýchnuť. Bolelo ho pri srdci.

„Všetko bude v poriadku,“ povedal barón. „Niektó to musel urobiť.“

Alon mu pozrel do unavených očí. Po líci mu stiekla slza. „Ja... Ja nemôžem ďalej. Čo sa to deje s týmto svetom?“

„Ide do sračiek,“ odvetil pohotovo barón. „Ale musíš pochopiť, že si práve zachránil stovky, možno tisíce ľudí. Predstav si vojakov imúnnych voči kliatbe. Nestanú sa z nich po prvom zranení monštrá. Môžeme bojovať proti démonom.“

„To ešte nie je isté.“

„Ale je,“ utešoval ho Herald Steman. „Ten mág je najlepší v obore. Dokáže to. A to vďaka tebe. Ty si zabil býcieho démona a umožnil tak útek z lesov. Ty si zachránil Gitku a doviedol ju až sem. Pre dobro ostatných.“

„Ale... vieš čo. Chcem byť chvíľu sám.“

„Pochopiteľne. Budem vo svojej pracovni,“ povedal a dal sa na odchod. Urobil pár krokov, zastavil a otočil sa. „Bolo mi ct'ou s tebou cestovať. Som rád, že som ťa spoznal.“

Alon bol stratený v myšlienkach a tak len prikývol hlavou.

Alon sa bezcieľne prechádzal po pustých šedých chodbách. Nemyslel na nič, akoby ani neexistoval. Depresia pohltila všetky jeho zmysly. Nevnímal ani ľudí, ktorých sem tam stretol.

Vonku už bola tma ako v diere. Chodby teraz osvetľovali sviece a olejové lampy, ktoré premietali jeho tieň na steny ako popred ne chodil.

Zacítil v sebe akúsi cudziu prítomnosť. V mysli videl pár žiarivých očí v tme. Hľadeli na neho. Videli mu do duše.

„Čo chceš!“ zakričal Alon. Jeho hlas sa niesol chodbami hradu. „Čo čumíš? Ha? Kto si? Čo chceš? Vypadni z mojej hlavy!“

Zúrila ako besný. Začal si šklbať vlasy. Uderil päťou do chladnej steny, až mu skrvaveli hánky. Vydal zo seba obrovský rev: „Áááá!“ Musel zo seba dostať frustráciu. Pred očami videl záblesky mŕtvych ľudí, videl ako ich v dedine Besiedky trhajú démoni na kusy. Spomenul si na temnicu pod hradom. Na absurdnú bohyňu temnoty a jej kult. Počul odpudivý krik démonov. Uvidel starého smradľavého muža, ktorému rozmlátil hlavu o stôl. Spomenul si na rytierov a boj proti démonom. Najhoršie však bolo to, ako uškrtil malú Gitku. Doteraz cítil na rukách jej posledný výdych.

Toľko temnoty a utrpenia. Koľko už nevidel modrú oblohu? Ako dlho už bol na cestách? Kedy to všetko skončí?

Smútok ho pohltil až tak, že si pripadal akoby mu zovreli pľúca do zveráku. Nevedel sa nadýchnuť.

Niekoľko ho chytil sa rameno.

Alon zdvihol pohľad. Bola to Sarita.

„Čo sa deje?“ spýtala sa ho. „Čo ti je?“

„Ja... ja...“ hlas sa mu triasol. Oči mal vlhké. „Zabil som ju.“

„Si v šoku,“ riekla Sarita. Vôbec ho nespoznávala. Takéhoto ho ešte nikdy nevidela.

„A niečo... Niečo mám v hlave. Nejakú bytosť. Pozerá na mňa. Pozerá. Prestaň! Nečum na mňa! Zmizni!“

„Psst,“ snažila sa ho upokojiť.

Alon bol však ako nepríčetný. Zase si chcel vytrhať vlasy a trieskať do steny.

Sarita ho objala. „Tíško,“ šepkala mu do ucha. „Psst. Všetko je v poriadku. Som tu. Neboj sa.“

„Ale...“

Ona ho hladkala po vlasoch a pevne ho držala v objatí. „Psst. Už je dobre.“

Jej príjemný dotyk ho upokojoval.

„Tak vidíš,“ hovorila potichu. „Je to v poriadku,“

Alon sa rozplakal. Dospelý muž a tiekli mu po lícach slzy.

„Dostaň to zo seba,“ prihovárala sa mu Sarita.

„Prečo... Prečo mi pomáhaš?“

„Keď ma mučili, odpovedala mu zlatovláska, „nemal mi kto povedať, že všetko bude v poriadku. Viem, ako veľmi mi to vtedy chýbalo.“

„Ďakujem,“ odpovedal jej Alon.

„Lepšie?“ spýtala sa ho.

On prikývol.

Sarita mu utrela posledné slzy do rukáva svojho rúcha.

Alon sa cítil oveľa lepšie, akoby mu zo srdca spadol kameň. Prišlo na neho uvoľnenie. Pozrel sa do zlatých očí dievčaťa pred sebou a nenápadne sa usmial. Bol to síce smutný úsmev, ale úprimný.

„Ako si ma našla?“

„Ešte aby nie, keď tu kričíš.“

„No,“ odfrkol a pripadal si ako úplný hlupák.

„Chcela som sa niečo spýtať baróna,“ hovorila Sarita, „ale neviem kde je.“

„Bude u seba v pracovni,“ odvetil Alon.

„Vieš kde to je?“

„Áno.“

Spolu zamierili do pracovne baróna. Kráčali po širokej hradnej chodbe.

„Tieto dvere,“ povedal Alon a zaklopal.

Nič.

Zaklopal ešte raz. „Barón?“

Zase nič.

„Skús otvoriť,“ navrhla Sarita.

Alon teda chytil kľučku a stlačil ju.

Dvere sa otvorili.

Barón bol obesený na masívnom svietniku vo svojej pracovni. Visel tam nehybne s rukami spustenými vedľa tela stále odetý do svojho brnenia.